

УДК 37.011.31:94

Світлана КОБУТА

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника***ВІРА ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ
(на матеріалі романів Івана Багряного та Джорджа Орвелла)**

В статті розглядається трансформація образів Церкви, священника та віруючих як основних носіїв ідеї релігійності у романах Івана Багряного та Джорджа Орвелла. Висвітлюється роль релігії як механізму духовного звільнення особистості та мірила людської свободи. Визначаються типологічно спільні та відмінні риси в особливостях літературної інтерпретації релігійної тематики у творах письменників.

Ключові слова: *типологічний підхід, релігія, віра, свобода, тиск, самоконтроль, Церква, священник, самоповага, гідність.*

Імена Джорджа Орвелла та Івана Багряного відомі далеко за межами національних літератур перш за все як авторів резонансних прозових творів, громадських діячів та носіїв антитоталітарної ідеї, спрямованої на захист людської гідності та свободи. Обидва автори були прихильниками ідеалістичного соціалізму, втім, на нашу думку, особливої дослідницької уваги у творах письменників заслуговує тема релігії та її значення в житті людини. До вивчення феномену релігійності у Івана Багряного зверталися М. Балаклицький, І. Ярмолинський, О. Правдюк, Г. Костюк та В. Гришко. Серед дослідників Джорджа Орвелла, які приділяли увагу даній темі, слід відзначити Г. Боукера, Р. Холлібертон, Д. Тейлора та Дж. Роддена. Дана розвідка порівнює вплив релігійного виховання на формування особистості у романах «Донька священника» Джорджа Орвелла та «Маруся Богуславка» Івана Багряного. Метою статті є компаративний аналіз ролі релігії як виміру внутрішньої свободи, а також визначення типологічно спільних та відмінних рис її трактування.

У проблематиці Джорджа Орвелла та Івана Багряного досить гостро постає питання релігії як одного із вимірів духовної свободи людини. Обидва автори приходять до висновку, що релігійні догми часто моделюють світосприйняття людини, але справжня віра дає особливу свободу дії, слугує додатковою опорою. Дослідник творчості Джорджа Орвелла Гордон Бовкер пише, що письменника не можна назвати дуже релігійним [2]. Погоджуючись із цим, Роберт Грей, втім, зауважує, що він усе ж не міг не зачіпати цю тему. Більше того, ігноруючи догматичні приписи, Джордж Орвелл гостро усвідомлював необхідність віри [3]. Ця проблема хвилювала його з іншого ракурсу. У своїх романах Джордж Орвелл ставить під сумнів існування справді віруючих людей у сучасному йому суспільстві. Для нього різниця між віруючим та наверненим така ж, як «між Буддою та вуличним факіром» [2]. Автор поважає і захоплюється духовною стійкістю та цілісністю

першого, але зневажає блазнювання мас, котрі називають себе парафіянами церкви і навіть не усвідомлюють, що це означає. У романі «Донька священика» Джордж Орвелл проголошує, що церква до певної міри є пережитком минулого. Письменник стверджує, що від справжньої віри залишилася лише атрибутика та обов'язок ходити до церкви та слухати проповіді, що не має під собою відповідного духовного підґрунтя. Він вказує на фундаментальні та безповоротні зміни у людській свідомості: терпимість та жертвовність більше не цінується, люди, що сповідують християнські канони у їх повноті страждають, адже не здатні знайти свого місця у сучасному світі. Джордж Орвелл показує, що церква у сучасному йому англійському суспільстві асоціюється перш за все із зовнішніми ознаками, а не внутрішнім наповненням. Втіленнями цієї ідеї виступають основні персонажі письменника, зокрема священик та віруючі.

У романі «Донька священика» Джордж Орвелл демонструє нівеляцію сакральної ролі священика як посередника між людиною та Богом. Його пастор - абсолютно байдужа, далека від справжнього покликання людина, що вважає церкву професією. Джордж Орвелл акцентує увагу на тому, що подібний дисонанс характеру та професії явище досить поширене. Його причиною є одна із традицій англійського суспільства, за якою священиками стають не за покликанням, а з почуття обов'язку, розглядаючи сан як прийнятну альтернативу кар'єрі політика, лікаря чи адвоката. Саме тому пастор не стає опорою для своїх парафіян, виступає носієм черствих церковних догм, будучи далеким від їх реального сприйняття: *«Не те, щоб він був поганим священиком, просто ЯК священик. У виключно клерикальних обов'язках він був до дрібниць правильним...Але те, що пастор має якісь обов'язки за межами стін церкви, ніколи не спадало йому на думку. За двадцять три роки йому вдалося зменшити чисельність вірян Св. Ательстану з шести сотень до мени, ніж двохсот»*[5]. Результатом діяльності таких священиків стає спотворене сприйняття релігії. Люди перестають шукати у вірі розраду, відвідини церкви стають нудним обов'язком, а почуті проповіді набувають абсурдних інтерпретацій.

Таким чином, Джордж Орвелл говорить не лише про занепад церкви як соціального інституту, його також цікавить питання впливу релігії на свідомість людей. І на прикладі героїв "Доньки священика", він доводить, що цей вплив може бути згубним для внутрішньої волі особистості, а справжня духовність не обов'язково проявляється у формі релігійного поклоніння.

У романі Івана Багряного «Маруся Богуславка» також розглядаємо образ церкви, що перебуває «на периферії» суспільних потреб. Вона - пережиток минулого у очах радянської влади, а тому її боротьба за людські душі завідома програма. Церква як втілення духовного минулого протиставляється атеїстичному сучасному як інститут впливу на людину. Іван Багряний, як і Джордж Орвелл, наголошує на тому, що справжню духовність та моральні цінності варто шукати у внутрішньому світі людини, а не у славних колись храмах: *«Найвищою релігією єсть Любов. Це релігія*

усіх релігій» [1, ст.393]. Втім у романі «Маруся Богуславка» церква згадується із відтінком ностальгії за минулим. Іван Багряний робить акцент на тому, що вона залишається поза суспільними потребами не через свою атавістичність, а через пряме втручання держави у право вільного вибору між релігією та атеїзмом.

На нашу думку, ставлення обох письменників до релігії та її місця у житті сучасних їм людей, а також демонстрація впливу віри на духовну свободу особистості, якнайкраще відображається через образи головних героїнь романів Джорджа Орвелла та Івана Багряного.

У англійського письменника головна героїня роману «Донька священика» Дороті Хеер виступає своєрідною жертвою «канонічного виховання». Вона якнайкраще демонструє головний аргумент Джорджа Орвелла проти релігії, тобто те, що вона перетворює людей на пішаків [2]. Дівчина є головним носієм моральних християнських цінностей. Однак її свідомість обмежена клерикальними канонами і вона не здатна у повній мірі досягнути їх справжнє значення. Саме тому британська журналістка Рейчел Холліберн називає її анти-героїнею [4]. Постійно перебуваючи під впливом консервативного суспільства та тиском самозакоханого батька, Дороті розуміє свій християнський обов'язок доволі однобоко, зводячи його до терпимості, смиренності та жертвності. Віра не лише не приносить їй духовного звільнення та можливості піднятися над сірою буденністю, а навпаки заганяє її у вузькі штучно створені рамки соціальних, церковних та внутрішніх умовностей. Підсвідомо дівчина прагне прекрасного, проте навіть, залишаючись наодинці Дороті суворо дотримується власних жорстких обмежень. Символічним вважаємо те, що лише на природі у повній самоті дівчина відчувається порівняно вільною, доки не згадує про церковні догми: *«Це була містична радість земної краси, котру вона, ймовірно помилково, розуміла як любов Бога.. Вона одразу ж привела себе до тями... Дороті взяла колючку дикої троянди і тричі вколола нею руку, щоб згадати про Святу Трійцю»*[5]. Це свідчить про те, що церковні догмати у трактуванні Джорджа Орвелла не мають нічого спільного із духовною свободою та справжньою вірою. Вони не дають необхідної віри, втіхи чи впевненості у собі, а отже роль релігії у сучасній автору Англії часто знівельована і доволі атрибутивна. А для сліпо віруючої частини населення, як от головна героїня роману, релігія стає фактором, що негативно впливає на її свободу. Адже саме церковні приписи стають головними правилами у житті, замінюючи внутрішню, а іноді і зовнішню свободу людини.

Окрім того, Джордж Орвелл неодноразово наголошує на невідповідності форми та змісту у питанні релігії. Він підкреслює, що часто для віруючих церква стає символом благопристойності та традиційності, а не домом Божим. Символічним вважаємо закінчення роману, коли Дороті переживає кризу віри, а отже крах ілюзій та безповоротну зміну світосприйняття. Для неї втрата сліпої віри - особиста трагедія, адже окрім

релігії вона не має життєвих орієнтирів. Проблема в тому, що у своїх переживаннях Дороті одинока, адже стикається із тотальним нерозумінням оточуючих, для яких релігія ніколи не мала реального наповнення: *«Я втратила віру...Я більше не вірю, якщо це те, що ти маєш на увазі. Тепер я розумію, що все це було доволі наївно. Але це розуміння нічого не змінює. Річ у тім, що все, у що я вірила, зникло, а мені нема чим його замінити»* [5]. Втім, Дороті так і не наважується відверто визнати своє релігійне фіаско, вона втратила віру, але її поведінка не змінилась. Церква продовжує служити їй фасадом, за яким зручно ховатись від проблеми життєвого вибору. Дороті обирає шлях самообману та самонавіювання. Вона боїться внутрішньої свободи, яку раптово отримала і все ще сподівається повернутись до неусвідомленого слідування канонам віри, тим самим поповнюючи ряди людей, для яких внутрішня глибина та змістове наповнення замінені зовнішньою атрибутикою. Отже, Дороті Джорджа Орвелла є уособленням нового покоління англійського суспільства, котре втратило старі цінності та орієнтири, але не знайшло нових. Більше того, можливість вільно обирати у що вірити змушує людей переосмислювати життя, і цей процес видається їм надто складним. Релігія більше не відіграє в їх житті колишньої фундаментальної ролі, а її місце у душі людини залишається вакантним, що і зумовлює внутрішню розчакнутість та порожнечу.

На відміну від персонажа Джорджа Орвелла, Ата Дахно, головна героїня Івана Багряного із роману «Маруся Богуславка», не мала нічого спільного з релігією та церквою з дитинства. Вона виросла у атеїстичному радянському середовищі, але схильна бунтувати проти його норм там, де вони обмежують будь-які аспекти її внутрішньої чи зовнішньої свободи. У дівчини гостро виражене почуття волелюбності, тому її тягне до всього необгрунтовано забороненого. Ата випадково відвідує майже закинуту церкву разом із своїми друзями, коли намагається дізнатися звідки у її місті Наше лунає дзвін. Спокій і тиша, а також почуття піднесеності та умиротвореності, котрі Ата відчуває у храмі, подобаються їй, проте їх недостатньо для повного навернення. Дівчина просто розуміє, що церква та релігія можуть бути оплотом духовності і відкривають для своїх вірян особливу свободу, дають певну безстрашність. Пізніше, коли Ату намагаються змусити стати донощицею, шантажуючи походом до церкви, релігія стає для неї способом бунту: *«В церкві? В церкві я теж не тямлю нічого, але я там була і .. може.. знову буду.. і за церкву ви мене можете карати, будь ласка. Що ж до того чоловіка, то що я про нього можу знати?»* [1, с.312]. Таким чином, для героїні Багряного віра, церква чи просто можливість вільного вибору віросповідання стають виразником внутрішньої свободи героїні, її способом боротьби із системою.

У творах Джорджа Орвелла та Івана Багряного внутрішня наповненість релігії визначає духовну свободу персонажів і протиставляється зовнішній атрибутиці церковних обрядів. Типологічні подібності у зображенні авторами релігії, церкви та її представників полягають передусім у

підкресленні нівеляції ролі церкви у суспільстві, у тому, що у романах письменників внутрішня духовність домінує над зовнішньою атрибутикою. Типологічні відмінності вказують на причини занепаду ролі церкви: у Джорджа Орвелла це зміна людського світогляду та системи цінностей, у Івана Багряного основною причиною виступає політичний режим із його тиском на людину та її право вільного вибору моральних орієнтирів. Таким чином, у Джорджа Орвелла, та Івана Багряного релігія та церква як її уособлення неоднозначно впливають на внутрішню свободу людини. У романі Джорджа Орвелла вони виступають основними обмежуючими факторами, що зазіхають на внутрішню та зовнішню свободу людини. А у романі Івана Багряного навпаки віра та церква допомагають героям знайти себе та додають впевненості у боротьбі за духовну свободу особистості.

Список використаної літератури

1. Багрянний І. Маруся Богуславка: Роман; Держіть поїзд!: Уривок. [З передмовою О.Шугая] / І. Багрянний. - К.: Юніверс, 2006. - 584 с.
2. Bowker Gordon, George Orwell and the Church of England / [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.theorwellprize.co.uk/george-orwell/about-orwell/gordon-bowker-george-orwell-and-the-church-of-england/>.
3. Gray Robert, Orwell vs God A very Christian atheist / [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.spectator.co.uk/features/7009903/orwell-vs-god/11June 2011>.
4. Halliburton Rachel, Casting a modern eye on Orwell's A Clergyman's Daughter / [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.orwellsociety.com/2012/03/06/casting-a-modern-eye-on-a-clergyman-s-daughter/>.
5. Orwell George, A Clergyman's Daughter / [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://theorwellprize.co.uk/george-orwell/by-orwell/a-clergyman-s-daughter/>.

Svitlana KOBUTA

FAITH AS THE MEANS OF PERSONALITY FORMING (on the material of the novels by Ivan Bahrjanyj and George Orwell)

The article dwells on the transformation of the notions of church, priest and parishioners as the main carriers of the religion ideas in the novels by Ivan Bahrjanyj and George Orwell. The role of the religion as a mechanism of the spiritual liberation of a personality and as the dimension of the person's freedom is determined. Typological similarities and differences of the peculiarities of the literary interpretation of the religion themes in the authors' works are defined.

Key words: *typological approach, religion, faith, freedom, pressure, self-control, church, priest, self-respect, dignity.*